நமது மீட்பர்

இயேசுவின் பிராயச்சித்த வரலாற்றில் இருதயங்களை உடைக்க வல்லமையும், பாவிகளை இயேசுவுக்காக வாழ வற்புறுத்துதலும் உள்ளது. அங்கு ஒரு மிக முக்கியமான பாடக் கருத்து எப்படி இருக்க முடியும்?

''பிராயச்சித்தம்'' ("Atone")[1] *என்ற வார்த்தையானது தவறகற்றிச் சீர்த்திருத்தலை ஏற்படுத்துதல், விஷயங்களைச் சரியாக்குதல், அல்லது தவறிழைத்த ஒரு நபருக்கு மன நிம்மதியைத் தருதல் என்று அர்த்தப் படுகின்றது. அந்நியமாயிருந்த இரு மனிதர்கள் இதன் விளைவாக "ஒன்றாகின்றனர்." சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த இரண்டு மனிதர்களை "ஒற்றுமைப்படுத்த" மோசே முயற்சி செய்தார் (அப். 7:26). ஆங்கிலத்தில்* "atonement" *என்ற வார்த்தையானது "at one* ment" *என்ற சொற்களுக்கு நேரடியான அர்த்தம் உள்ளதாகும்; இது ஒப்பந்தம், இசைவு, ஒப்புரவாகுதல் என்று அர்த்தப் படுத்துகின்றது.*

KJV*யின் புதிய ஏற்பாட்டில் "ஒப்புரவாகுதல்" என்ற வார்த்தை ஒரே ஒரு முறை (ரோமர் 5:11) தோன்றுவதற்குப் பொறுப்பாயிருக்கின்ற கிரேக்க வார்த்தையானது*[2] *நாணயங்கள் போன்ற சமமதிப்புகள் உள்ளவைகள் மாற்றாகக் கொடுக்கப்படுதல் என்ற நேரடியான அர்த்தம் உள்ளதாக இருக்கின்றது. நியாயமான மாற்றானது வேறுபாடுகளைச் சரிப்படுத்துவதாக, ஒரு ஒப்புரவாகுதலாக, ஒரு பிராயச்சித்தமாக இருப்பதை விளைவிக்கின்றது.*

''பிராயச்சித்தம்'' என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட எபிரெய வார்த்தையானது[3] *"ஒரு மூடுதல்" என்று நேரடியான அர்த்தம் உள்ளதாகும். இது நோவா பேழையின் மேல் போட்ட கூரையை விவரிக்கின்றது. இது ஏசாவை சாந்தப் படுத்துவதற்கு யாக்கோபு அனுப்பிய பரிசுப் பொருட்களை விவரிக்கின்றது: "முன்னே வெகுமதியை அனுப்பி அவனைச் சாந்தப் படுத்தி [அவனது முகத்தை மூடி]'' (ஆதி. 32:20). இவ்வார்த்தையானது ''பாவத்திற்கான ஒரு மூடுதல், திருப்தி, சினம் தணித்தல், ஒப்புரவாக்குதல்" என்று அர்த்தப்படுத்த வந்துள்ளது.*

"பாவம்" என்ற வார்த்தையானது "இலக்கைத் தவறவிடுதல்" (அம்பு எய்வதில் செய்தல் போன்றது) என்ற அர்த்தம் தரும் கிரேக்க வார்த்தைகளில்[4] *இருந்து வருகின்றது. அதாவது, தெய்வீகத்துவத்திற்கு முன்னதாகத் தவறிழைத்துக் குற்ற உணர்வுடன் இருத்தல் என்றாகின்றது. தேவன் பாவத்தைச் சகிக்கக் கூடாதவராதலால் (உபா. 32:3, 4; ஆபகூக் 1:13; யோவா. 8:21), அவர் பாவிகளை ஏதேனிலிருந்து வெளியேற்ற வேண்டியதாய் இருந்தது. மனிதன் தன்னைப் படைத்தவரிடம் இருந்து விலக்கப்படுவது என்பது பாவத்தின் விளைவாக இருந்தது. பாவமானது பரலோகத்தில் பிரவேசிக்க முடியாதாகையால் (யோவா. 8:21, 24;*

வெளி. 21:27), இந்த அண்டத்தின் மிக வினயமான பிரச்சனையாய் இருந்தது ஒரு ஒப்புரவாகுதல், ஒரு சமரசப்படுத்துதல், ஒரு பிராயச்சித்தம் ஆகும், இதன் மூலமாகவே இப்பொழுது பாவிகள் தேவனுடைய தயவுக்குச் சீர்ப்படுத்தப்பட்டு, கடைசியாக பரலோகத்தில் அவரது பிரசன்னத்தில் சேர முடிகின்றது.

மீட்பு அவசியமானதாக உள்ளது

ஆதாமும், ஏவாளும் மாத்திரம் தேவனுக்கெதிராகப் பாவம் செய்திருக்கவில்லை. தமது மனதை சரியாகப் பயன்படுத்தக் கூடியவரும், தவறிலிருந்து சரியானதை அறியும் அறிவு பெற்று வளருகின்ற தன்மையும் உடைய ஒவ்வொரு நபரும் நீதியின் இலக்கைத் தவற விட்டுள்ளனர் ("அநீதியெல்லாம் பாவம் தான்"; 1 யோவா. 5:17). எல்லாரும் தேவனுடைய தர அளவையினின்று விழுந்து போனோம் (ரோமர் 3:23). வேறு எந்த ஒரு மனிதருமல்ல, ஆனால் இயேசு மட்டுமே "என்னிடத்தில் பாவம் உண்டென்று உங்களில் யார் என்னைக் குற்றப் படுத்தக் கூடும்?" (யோவா. 8:46) என்று பதில் பெற இயலாத அளவு அறை கூவல் விடுக்க முடிந்தது.

மனிதரின் முன்னேற்றங்கள் எவ்வளவோ இருந்த போதிலும், மூவாயிரம் வருடங்கள் பழைமையான பின்வரும் கேள்வியானது இன்னமும் ஒரு எதிர்மறையான பதிலையே வேண்டுகின்றது: "என் இருதயத்தைச் சுத்தமாக்கினேன், என் பாவமறத் துப்புரவானேன் என்று சொல்லத் தக்கவன் யார்?" (நீதி. 20:9). இயேசுவைத் தவிர வேறு எவரும் இவ்வித உரிமைகோருதலை ஏற்படுத்த முடியாது. பாவத்தின் உலகளாவிய தன்மையானது வரையறைக்குட்பட்ட பிராயச்சித்தத்தின் உபதேசமானது சத்தியத்தினின்று விழுந்து போனதாகும் என்று காட்டுகின்றது. உலகளாவிய பாவநிவிர்த்தி மட்டுமே உலகளாவிய பாவத்திற்கு எதிராகச் செயல் வல்லமையுள்ளதாக இருக்க முடியும். தேவன் பட்சபாதம் காண்பிக்காதவராயிருக்கிறார் என்றால் (அப். 10:34), மற்றும் அவர் தம்முடைய படைப்புகள் அனைத்தையும் நேசிக்கின்றார் என்றால், பாவ பிரயாசித்தத்திற்கான அவரது திட்டமானது எல்லா மனிதர்களையும் உள்ளடக்குவதாக இருக்க வேண்டும்.

மீட்பு என்பது தனிநபருக்குறியதாய் உள்ளது

பாவம் என்பது பரம்பரையாகப் பெற்றதுமல்ல அல்லது அது மாற்றத் தக்கதும் அல்ல. ஒவ்வொரு பாவியும் "தன்தன் சுய இச்சையினாலே இழுக்கப்பட்டு, சிக்குண்டு, சோதிக்கப்படுகிறான்" (யாக். 1:14).[5] இந்தக் காரணத்தினாலேயே பாவத்திற்கான இயேசுவின் பிராயசித்தமானது எவ்வளவு விரிவானதாயிருப்பினும், அந்தப் பரிகாரத்தின் அளிப்புகளுக்குத் தனிநபர் ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட வகையில் பதில்தரும் பொழுதே அது செயல் வல்லமையுள்ளதாக இருக்கின்றது. பாவம் என்பது தனிப்பட்ட, சொந்த விஷயம் என்றால், பாவநிவிர்த்தியின் வல்லமையும் அப்படிப்பட்ட

தாகவே இருக்கின்றது. பாவம் தனிப்பட்ட சொந்த வகையிலானது என்றால் ஒப்புரவாகுதலும் தனிப்பட்ட சொந்த விஷயமாகவே இருக்க வேண்டும். எனவே ஒரு தனிப்பட்ட சொந்த பதில்செயலின்றி பிராயசித்தம் என்பது பயனற்றதாகும். பெற்றோர்கள் தங்களின் குழந்தைகளுக்காகப் பதில்செயல் செய்வதென்பது சாத்தியமற்றது, ஒரு நண்பர் இன்னொருவருக்காக[6] ஞானஸ்நானம் பெறுவதும் சாத்தியமற்றது. "நம்மில் ஒவ்வொருவனும் தன்னைக் குறித்துத் தேவனுக்குக் கணக்கொப்புவிப்பான்" (ரோமர் 14:12).

மீட்பு என்பது கிறிஸ்துவுக்குள் மட்டுமே இருக்கின்றது

மரணமும், தேவனுடைய பிரசன்னத்திலிருந்து வெளியேற்றப் படுதலுமே பாவத்தின் சம்பளமாய் இருக்கின்றது. மனிதனுடைய அக்கிரமத்தைக் கண்டு கொள்ளாது, மனிதருடைய பாவங்களுடன் அவரைப் பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டால் தேவன் உறுதிப்பாடான மற்றும் நீதியானவராய் இருக்க முடியாது (உபா. 32:1-4). இருந்தாலும் தேவன் எப்பொழுதுமே மனிதர்மேல் அன்புகூர்ந்து மனிதர் இரட்சிக் கப்பட வேண்டும் என்று எண்ணி ஏங்குபவராய் இருக்கின்றார் (எசே. 33:11; யோவா. 3:16). தேவன் நீதியுள்ளவராகவும் அதே வேளையில் பாவிகளை நீதிமானாக்குகிறவருமாய் இருப்பது எப்படி? (ரோமர் 3:25ஆ, 26ஐக் காணவும்.) இது பரலோகத்தின் பிரச்சனையாக இருந்தது.

முற்பிதாக்களின் பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்வது போதுமானதாய் இல்லாதிருந்தது

தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணமானது மிருக பலிகளைக் கட்டளையிட்டது மற்றும் மனித இரத்தத்தைச் சிந்துவதையோ அல்லது எந்த இரத்தத்தையும் புசிப்பதையோ தடை செய்தது. முற்பிதாக்களைப் பரலோகத்தின் சாலையில் வைத்துக் காத்துக் கொள்வதற்கு இப்படிப்பட்ட பிரமாணங்கள் இன்றியமையாதவைகளாக இருந்தன. இப்படிப்பட்ட ஆசரிப்புகள் பாவத்திற்குப் பரிகாரம் பெற்றுத் தந்திருக்க முடியுமென்றால், பரலோகத்தின் பிரச்சனையானது தீர்க்கப்பட்டிருக்கும் - ஆனால் இவைகளால் அதைச் செய்ய முடியாதிருந்தது.

மோசேயின் பிரமாணத்தை ஆசரிப்பது போதுமானதாய் இல்லாதிருந்தது

மோசேயின் பிரமாணத்தை இழித்துரைத்து (உபா. 27:26; எபி. 10:26, 27) அதைக் கடைப்பிடிக்க தவறும் எவர் ஒருவர் மேலும் ஒரு சாபம் இருந்தது. அதை மாசில்லாமல் கடைப் பிடித்தவர்கள் மீதும் கூட (லூக். 1:6; பிலி. 3:6) பாவமானது அவர்களுக்கெதிராக அடையாளமிடப்பட்டிருந்தது, ஏனெனில் மிருகங்களின் இரத்தமானது பாவங்களை எடுத்துப்போட முடியாததாக இருந்தது (எபி. 10:4). "உயிரைக் கொடுக்கத் தக்கதாக நியாயப்பிரமாணம் அருளப்பட்டிருந்ததானால், நீதியானது நியாயப் பிரமாணத்தினால் உண்டாயிருக்குமே" (கலா. 3:21).

தேவனையும் கிறிஸ்துவையும் விசுவாசித்துக் கீழ்ப்படிவது போதுமானதாக இருப்பதில்லை

எண்பத்து ஐந்து வயதான ஆபிராம், தமது சந்ததியைத் தேவன் வானத்து நட்சத்திரங்களைப் போலப் பெருகச் செய்வார் (ஆதி. 15:6) என்று விசுவாசித்ததில் விசுவாசத்தின் மாபெரும் செயல்பாடு உதாரணப் படுத்தப்பட்டது. ஆபிரகாமுக்குள் இருந்த விசுவாசத்தின் இச்செயலானது புதிய ஏற்பாட்டில் நமக்கு ஒரு உதாரணமாக முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது (ரோமர் 4:16-24; கலா. 3:16-29). விசுவாசிக்கும் செயலும் (யோவா. 6:29ஐக் காணவும்) மற்றும் கீழ்ப்படிதலும் பாவத்திற்குப் பரிகாரம் தந்திருக்க முடிந்ததென்றால், பரலோகத்தின் பிரச்சனையானது தீர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கும். அன்பினால் கிரியை செய்கிற (கலா. 5:6) கீழ்ப்படிதலுள்ள விசுவாசமே (ரோமர் 1:7) எவர் ஒருவரும் பரலோகம் செல்ல இன்றியமையாததாக உள்ளது (வெளி. 2:10), ஆனால் எந்த ஒரு மனிதரும் செய்கின்ற எந்த ஒரு செயலும் அவரை நீதியுள்ளவராக்க முடியாது. தேவனுடைய வசனத்திற்குக் கண்டிப்பாகக் கீழ்ப்படிய வேண்டியது அவசியமானதாயிருக்கையில், மனித கீழ்ப்படிதலானது பரலோகத்தின் பிரச்சனைக்குத் தீர்வாக இல்லாதிருந்தது.

நற்செயல்களை நிகழ்த்துவது போதுமானதாக இருப்பதில்லை

நற்செயல்கள் என்பவை தேவனுடைய பார்வையில் விலையேறப் பெற்றவைகளாகவும், தேவையானவைகளாகவும் இருக்கின்றன (மத். 25:31-46), ஆனால் அவைகள் மனிதரின் பாவங்களுக்குப் பரிகாரம் தர முடியாது. ஒரு தகப்பனார், தமது மகன் கீழ்ப்படியாமல் போன ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு ஆணியைக் கதவில் அறைந்து, அம்மகன் கீழ்ப்படிகின்ற ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு ஆணியை அக்கதவில் இருந்து உருவி எடுப்பதுண்டு. அவ்வாறு எல்லா ஆணிகளும் எடுக்கப்பட்டு விட்டாலும், அக்கதவில் அழகற்ற காட்சி ஒன்று எஞ்சியிருந்தது: அது துளைகள், உள்ள ஒரு கதவாக இருந்தது. கீழ்ப்படிதல் அவசியமானதேயாகும், ஆனால் அது கீழ்ப்படியாமையை ஈடு செய்து விடாது. விபசாரம் செய்கின்ற ஒருத்தி தேவையில் இருக்கின்ற தனது அண்டை அயலாருக்கு ஒரு நல்ல பெண்ணாக (உதவி செய்பவளாக) இருந்த போதிலும் இன்னமும் தனது குற்ற உணர்விலேயே இருக்கின்றாள். திருடன் ஒருவன் ஏழைகளுக்குப் பணம் கொடுத்தாலும் கூட இன்னமும் குற்ற உணர்விலேயே இருக்கின்றான். ஒரு மனிதர் தனது சாப வார்த்தைகளை ஈடுசெய்வதற்காக அதிகம் ஜெபிக்கிறார் என்றால், அது தவறான அணுகு முறை ஆகும். பாவிகளுக்கான இரட்சிப்பானது வரவு செலவு முறையில் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது. அது பரலோகத்தின் (மற்றும் உலகத்தின்) மாபெரும் பிரச்சனைக்குத் தீர்வாக இருப்பதில்லை.

நீதியை மாற்றிக் கொள்வது முடியாததாக இருக்கின்றது

கிறிஸ்துவின் நீதியை மனிதர்களுக்கு மாற்றிக்கொள்ளுதலே மனிதரின் நம்பிக்கையற்ற நிலை, ஆக்கினைக்குட்பட்ட நிலை ஆகியவற்றிற்குத்

தேவனுடைய தீர்வாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது என்று சிலர் நினைத்துள்ளனர். இது சாத்தியமாயிருந்தால், கிறிஸ்து பரலோகத்தை விட்டு ஒருக்காலும் வந்திருக்கத் தேவையில்லை, ஏனெனில் அவர் இப்பூமிக்கு வருவதற்கு முன்பே நீதியுள்ளவராக இருந்தார்.

நீதிக்கான நமது ஆதாரமாகக் கிறிஸ்து இருந்தாலும் (எரே. 23:6; 1 கொரி. 1:30), மற்றும் நாம் அவருக்குள் நீதியாக்கப்பட்டாலும் (2 கொரி. 5:21), ஒரு நபரில் இருந்து இன்னொருவருக்கு நீதியானது மாற்றப்படும் ஒரு நிலை என்பது கிடையாது. கிறிஸ்துவின் பிராயசித்த பலியின்றி நாம் நீதியுள்ளவர்கள் என்று அறிவிக்கப்பட முடியாது, ஆனால் இயேசுவின் நீதியுள்ள நிலையானது நமக்கு செயல்படுத்தப் படுகிறது என்று வேதவசனங்களோ அல்லது பயன்பாட்டு அறிவோ ஆலோசனை கூறுவதில்லை.

நீதி என்பது, நீதியாய் இருக்கும் பண்பு ஆகும், இது உண்மை பற்றிய தேவனுடைய அறிவிப்பினால் இருக்கின்றது, இது பாவியின் மற்ற எந்த ஒரு நிலையினாலும் தகுதியாக்கப் படுவதினால் இருப்பதில்லை. ஒரு நபரிடமிருந்து நீதியானது இன்னொருவருக்கு மாற்றப்படுதல் என்பது பிறப்பிக்கப்பட முடியுமென்றால், தேவன் தமது மகனைச் சேதப்படுத்தாமல் இருக்க நிச்சயமாகவே அதைப் பற்றிச் சிந்தித்திருப்பார். ஆதாமின் பாவமானது பரம்பரையாக பெறாதது போலவே, கிறிஸ்துவின் நீதியும் மாற்றப்பட முடியாதது ஆகும். பரலோகத்தின் தீர்வு வேறு ஏதாவதொன்றாக இருக்க வேண்டியதாயிற்று.

பதிலீடாகக் கிறிஸ்துவை அனுப்புவதே ஒரே ஒரு தீர்வாக இருந்தது

பரலோகத்தின் ஆலோசனையில், எந்த யுகத்திலும் மனிதரின் பாவங்களை எடுத்துப் போடுவதற்கு மிருக பலிகள் போதுமானவையல்ல என்று உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்னதாகவே அறிவிக்கப்பட்டது (1 பேது. 1:20; வெளி. 13:8). தேவனுடைய ஒரே குமாரன் ஒரு தியாகமான, பதிலீடான மரணம் அடைவதற்காக மாம்சமாவதற்குத் தாமே முன் வந்தார் (எபி. 10:1-10). அவர் தமது பிதாவிடம், "உம்முடைய சித்தத்தின்படி செய்ய இதோ வருகிறேன் ..." (வ. 7) என்று கூறினார். வற்புறுத்துதல் எதுவும் இராது என்று பிதாவானவர் விளக்கப்படுத்தினார், மற்றும் அவர் (குமாரன்) பூமிக்கு வந்து சேர்ந்த பிறகு அவர் தம் மனதை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தால், அவர் அந்தப் பயங்கரமான சோதனையைக் கடக்க வேண்டியிராது. பிதாவானவர் குமாரனுக்குக் கொடுத்த வாக்குத் தத்தமானது இயேசுவால் அவர் இப்பூமியில் இருக்கும் பொழுது நினைவுகூரப்பட்டது (யோவா. 10:17, 18).

நம் எல்லாரையும் போலவே இயேசு மனிதத்துவமாக இருந்தார். சிலுவையில் அவரது பயங்கரத்தை நாம் எடுத்துரைத்து, அவர் தாம் அழிவை சந்திக்க வேண்டியிருந்த நகருக்குச் செல்ல அவர் "தீர்மானித்தது" ஏன் என்பதைக் காணலாம் (லூக். 9:51; 13:33). அவர் மரணம் அடையக் கூடாது என்று பேதுரு வாதிட்டு அவ்விதமாய் அவர் மரணத்தைத் தவிர்க்கும்படி சோதித்த பொழுது பேதுருவை அவர் "சாத்தான்" என்று அழைத்தது ஏன்

என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது (மத். 16:21-23). அவரது ஆத்துமா துயரடைந்த பொழுது அவரது சிலுவையின் பயங்கரத்தைக் குறித்து நாம் பரிதபிக்க முடிகின்றது. இருந்த போதிலும், "பிதாவே, இந்த வேளையினின்று என்னை இரட்சியும்" என்று கூறுவதற்குப் பதில் இயேசு, "ஆகிலும், இதற்காகவே இந்த வேளைக்குள் வந்தேன்" என்று கூறத் தம்மையே ஒழுங்கு படுத்திக் கொண்டதற்காக நாம் மகிழ்ச்சி யடைகின்றோம் (யோவா. 12:27).

கெத்செமெனேயில் மனவேதனை தரும் சோதனையில், தாம் மரிப்பதிலிருந்து பின் வாங்க முடியும் என்பதை இயேசு நன்றாய் அறிந்திருந்தார். அவர் தம்மை விடுவிப்பதற்குத் தூதர்களின் சேனைகளை அழைக்க முடியும் என்பதை அறிந்திருந்தார் (மத். 26:53ஐக் காணவும்), ஆனால் அவர் மனவிருப்பத்துடன் சிலுவையை மறுக்காதிருந்தார். சிலுவையின் துக்கத்தையும் வெட்கத்தையும் தவிர்ப்பதற்கு அவர் ஆழமாக விரும்பினார். தாம் சேதப்படாதபடிக்கு அவர் ஊக்கமாய், அவரது வியர்வை இரத்தத்தின் பெருந்துளிகளாய் விழும் நிலைமையுடன் ஜெபித்தார். உலகத்தின் பாவங்களுக்குப் பிராயசித்தமாக வேறு ஏதாவதொரு வழியைப் பிதாவானவர் சிந்திக்க முடிந்ததென்றால், இயேசு கல்வாரியின் துன்பம் தம்மை விட்டுக் கடந்து செல்ல வேண்டும் என்று விரும்பினார்.

சர்வ ஞானியாகிய தேவன் தமது ஞானத்தின் ஐசுவரியத்தினுடைய ஆழத்திலும் கூட வேறு எந்தத் திட்டமும் போதுமானதாயிருக்கும் என்று அறியாதிருந்தார். வேறு எந்தத் திட்டமும் பரலோகத்தின் சுத்தத் தன்மையையும் பிதாவின் நீதியினுடைய தர அளவையையும் இணங்கச் செய்கிறதாய் இருந்திருக்கும். தேவன் நீதியுள்ளவராக நிலைத்திருந்து, அப்படியிருப்பினும் பாவிகளை நீதியாக்குவதற்கு அவருக்கிருந்த ஒரே வழி எதுவென்றால், அவர் இயேசுவின் மேல் உலகின் பாவங்கள் குவிக்கப்பட்டு அவர் சிலுவையில் வேதனைப்படுவதைக் காண்பது என்பதே ஆகும். அப்போது தான் பிதாவானவர் பாவிகளைக் குற்றத்திலிருந்து விடுதலை யாக்குவதை மதிப்புக்குரியதாக உணர முடியும் (ரோமர் 3:23-26). கல்வாரியில் நீதியும் சமாதானமும் ஒன்றையொன்று முத்தமிட்ட வேளையில் அன்பு மிக்க இரக்கமும் சத்தியமும் ஒன்றாகச் சந்தித்தன (சங். 85:10ஐக் காணவும்).

முடிவுரை

நாம் எவ்வளவு ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்களாய் இருக்கின்றோம்! தேவன் இரட்சிப்புக்கான தமது திட்டத்தை அறிவித்த பொழுது, என்ன நடக்கும் என்று காண்பதற்குத் தூதர்களும், தீர்க்கதரிசிகளும், நீதிமான்களான மனிதர்களும் விருப்பம் கொண்டிருந்தனர். பிரயாசித்தத்தின் அமைப்பின் ஆழ்ந்த கவலை மற்றும் மாட்சிமை ஆகியவற்றை அது நியமிக்கப்பட்ட வேளை வரும் வரையிலும் எந்தக் கண்ணும் காணவில்லை, எந்தக் காதும் கேட்டதில்லை மற்றும் எந்த இருதயமும் கற்பனை செய்திருந்ததும் இல்லை.

வரப் போகும் மகிமை பற்றி எவரொருவரும் அறிய முடியாது இருந்தது. இருப்பினும், ஒரு காலத்தில் இரகசியமாயிருந்தது இப்பொழுது வெளிப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இயேசுவின் பாவநிவாரண மரணத்தினால் பாவிகளின் குழுவானது சுத்திகரிக்கப்பட்ட ஆத்துமாக்களின் சபையாக இருப்பதற்கு அழைக்கப்படுவதை உற்று நோக்குகையில், தூதர்களும் மனிதர்களும் அவரது (தேவனுடைய) அநந்த ஞானத்தைக் கண்டுணர முடிகின்றது! மதத்தின் புதிய மற்றும் பழைய பாகம் ஒவ்வொன்றும் சிலுவையுடன் தொடர்பு படுத்தப்பட்டுள்ளது. தேவன் தமது திட்டத்தை நிறைவு செய்த பொழுது, ஒன்றும் மறக்கப்படவில்லை. தேவனுடைய செய்தியாளர் இயேசு கிறிஸ்துவை, சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையேயன்றி வேறொன்றையும் அறியாதிருக்கத் தீர்மானித்த பொழுது எதுவும் விடப்பட்டிருந்ததில்லை (1 கொரி. 2:2ஐக் காணவும்).

தேவனுடைய திட்டத்தினால் உந்தப்பட்ட அன்பும், அதைப் பெற்று எடுத்த ஞானமும், அதைச் செயல் விளைவாக்கிய தைரியமும் மெய்சிலிர்க்க வைப்பவைகளாகவும் இருதயத்தைக் கலங்கச் செய்பவைகளாகவும் இருக்கின்றன. அவரது கிருபையானது பாவங்களுக்குத் தெய்வீக மூடுதல் ஒன்றை அளித்துள்ளது. தம் சொந்தப் பாவம் நிறைந்த தன்மை பற்றி அறியாமலும், பிராயசித்தத்தின் அமைப்பின் மகிமையை மதியீனமான தென்று வெறுத்து ஒதுக்கியும் உள்ள மனநிலையுள்ள மனிதரின் நிலையானது கவலைக்குரியதும், புலம்புதலுக்குரியதும், பரிதாபத்திற் குரியதும் ஆகும்.

குறிப்புகள்

[1]"Atone" *என்ற வார்த்தையானது ''ஒன்றாகி, ஒப்புக் கொண்டு'' என்று அர்த்தப்படும்* "attone," "attoon," "aton," *என்ற மத்திய கால ஆங்கில வார்த்தை யிலிருந்து அடையப் பெற்றதாகும்.* [2]*Katallage.* [3]*Kippurim.* [4]*Hata'* and *hamartano.* [5]*தேவன் மனிதனை இரு இயல்புகளுடன் படைத்தார்: (1) அவன் தனது மனதின் பிரமாணத்தைப் பின்பற்றக்கூடிய (ரோமர் 7:23, 24) உள்ளான மனிதனைப் பெற்றுள்ளான், இவ்வியல்பானது தேவனுடைய பிரமாணத்தில் களிகூர்கின்றது, இதனால் எது சரியானது என்ற ஒழுக்க விஷயங்களை இவ்வியல்பே முடிவு செய்ய இயலும் (லூக். 12:57; ரோமர் 2:14; 1 கொரி. 11:14). (2) அவன் மாம்சத்தால் ஆன புறம்பான மனிதனைப் பெற்றுள்ளான் (ரோமர் 7:25) இவ்வியல்புக்கு விலங்கு களைக் காட்டிலும் மேலான மார்க்கம் ஒன்றும் இல்லை, இது தனக்குள்ளாகவே மனம் போன போக்கில் போகக் கூடியதாக உள்ளது. இது தேவனுடைய பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டதல்ல (ரோமர் 8:7) மற்றும் அவ்வாறு இருக்க முடியாது, ஏனெனில் மாம்சத்திற்குப் பகுத்தறியும் தன்மை கிடையாது. ஒழுக்க ரீதியான நற்தன்மை எதுவும் (ரோமர் 7:8) அல்லது ஒழுக்க ரீதியான கெட்ட தன்மை எதுவும் மாம்சத்தில் வாசம் பண்ணுகின்றது என்று எதிர்பார்க்கப்பட முடியாது. இயல்பினால் அதுதான் போன போக்கில் விடப்பட்டு, மாம்சமானது சுய இச்சைகளைத் தேடுகின்றது (எபே. 2:3). மனிதனுடைய மாம்ச ரீதியான பாகமானது தன்னிலே பாவமுடையது அல்ல. அது ஒழுக்கமற்றதல்ல ஆனால் ஒழுக்கம் இல்லாதது ஆகும்;*

அதற்கு ஒழுக்கங்கள் என்றால் என்ன என்று தெரிவதில்லை. அதற்குத் தலைமைப் பொறுப்பளிக்கையில் அது ஒழுக்கவீனத்தைத் தன் இலக்காகக் கொள்கின்றது, ஆனால் அது பாவத்தைக் கருவுறச் செய்யும்படி ஏற்படுத்தப்படவில்லை. தேவன் படைத்த எல்லாமே மிக நன்றாகவே இருந்தது. நமது பெற்றோர்கள் நம்மைப் பாவ உலகிற்குள் கொண்டு வருகின்றனர் (சங். 51:5). நமது பெற்றோர்கள் நம்மைத் தமிழ் பேசும் பூமியில் கொண்டு வரலாம், ஆனால் நாம் தான் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அது போலவே, ஒரு நபர் பாவத்தைக் கற்றுக் கொள்கின்றார் (அப். 2:8ஐக் காணவும்). சங். 58:3ஐப் போலவே சங். 51:5ம் விரிவான கவிதை நடை மொழியாகும். உண்மையில் நாம் பிறந்த உடனே பேசத் தொடங்குவதில்லை, உடனே வழி தவறிச் செல்வதும் இல்லை; நாம் வழி தவறியவர்களாகப் பிறப்பதில்லை என்பதே உண்மையாகும். நாம் தவறிலிருந்து சரியானதைப் பிரித்து அறியக் கற்றுக் கொள்கையில் வழி தவறிச் செல்லுகின்றோம். பிறகு, ஆதாமின் பாவமல்ல, நமது பாவங்களே நம்மைத் தேவனிடத்திலிருந்து பிரிக்கின்றது (ஏசா. 59:1, 2). நமது பிதாக்கள் உண்ட திராட்சக் காய்கள் நமது பற்களைக் கூசிப் போகச் செய்வதில்லை (எசே. 18:2, 3). நமது பிதாக்களின் தவறான செயல்கள் பலவற்றின் விளைவை நாம் அநுபவிக்கலாம் (யாத். 20:5), ஆனால் நாம் ஒருக்காலும் அந்தக் குற்றத்தைச் சுமப்பதில்லை (உபா. 24:16). நமக்குள் பாவம் காணப்படுவதற்கு முன்பு வரையிலும் நாம் படைக்கப்பட்ட நிலையில் முழுமையானவர்களாய், நிறைவானவர்களாய்த் தான் நாம் இருந்தோம் (எசே. 28:15). கர்த்தர் நம் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ஆவியை அமைத்தார், மற்றும் அவர் நம்மைப் பாவிகளான நிலையில் தொடங்கி வைக்கவில்லை (சக. 12:1). இயேசுவின் கூற்றுப்படி அவர் நம்மைப் பரலோகத்திற்குத் தகுதியான வகையிலேயே தொடங்கி வைக்கின்றார். (மத். 19:14ஐக் காணவும்.) ரோமர் 5:12 வசனப் பகுதியானது தங்கள் சிந்தையைப் பயன்படுத்தாதவர்களைப் பற்றியோ அல்லது வலது கைக்கும் இடது கைக்கும் வேறுபாடு அறியாதவர்களைப் பற்றியோ விவாதிப்பதில்லை; மாறாக, அது பாவம் செய்தவர்களைப் பற்றியே விவாதிக்கின்றது (ரோமர் 3:9). [6]புதிய ஏற்பாட்டின் முழு போதனையின் கண்ணோட்டத்திலும், சந்தர்ப்பப் பொருளின் கண்ணோட்டத் திலும் 1 கொரி. 15:29 வசனப் பகுதியானது "மரித்தோருடைய [உயிர்த்தெழுதலுக் காக] ஞானஸ்நானம் பெறுதல்" என்று விளக்கப்படுவதே மிகச் சிறந்ததாகும் என்பதே எனது கருத்தாக உள்ளது.